

2

Děda Ferdinand chytil kolem pasu babičku Viktorii a vzápětí se rozkolébali. Šlo jim to dokonale. Máma začala potichoučku pískat a děda s babičkou tančili svůj nejoblíbenější tanec. Tango.

„Všechno bude jako předtím,“ oznámil nám děda, když se zastavili. Zhluboka dýchal, a ne a ne se uklidnit.

„Jako kdy?“ odvážil se zeptat táta. Neměl s dědou zrovna nejlepší vztahy.

„Jako v Argentině,“ řekl děda přesvědčeně. Babička se zasněně usmála. Stiskla své krásně žluté zuby, jako by v nich držela růži.

„Já myslel, že tam se dělal byznys,“ opatrně namítl táta Ládin.

„No právě,“ nenechal se vyvést z míry děda.

„Byznys se dělal i tady, doted', ne?“ dráždil táta dědu. Máma Jitřenka do něj opatrně šťouchla, aby se uklidnil. Já se sourozenci jsme ani nedutali.

Samozřejmě jsme věděli, o čem mluví. Milan měl spoustu byznys plánů. Stačilo znovu nakouknout do pokoje a ignorovat vousáče na obrazovce. Stěny byly plné výsledků Milanových aktivit.

Vedle sebe tam visely fantastické figurky z ohýbaného drátu. Střídal se s nádhernými obrazci z vypalovaného dřeva. Těm konkurovaly samorosty, ořezané do veselých tvarů a lesklé, až oči přecházely. Třpytily se tam chemlonové dečky, někdy se symboly oblíbených fotbalových klubů: Slavie, Sparta, ba i Dukla.

O to všechno se Milan v posledních letech pokoušel.

Dařilo se mu, když mu „nepřekáželi papaláši“, jak říkal.

Dařilo se mu tak, že si mohl pořizovat nová auta. Obdivovali jsme je ještě víc než figurky z drátu a samorosty. Jak se leskla! Jak zvláště voněla! Jejich názvy jsme znali nazpaměť. Embéčko. Moskvič. Tráboš. Milan si je zálibně přeříkával, když je oddaně obcházel s houbou a kbelíkem vody.

My jsme k nim nesměli. To bylo poté, co se stala ta neblahá příhoda s tetou Klárou. Ona se do jednoho toho auta úplně zamilovala. Nevím, jestli za to mohl ten tvar, nebo spíš ta ostrá, benzinová vůně... V každém případě se protáhla pod plotem a šla si auto prohlédnout zblízka. Na to, že to byla žena, měla pozoruhodný cit pro technické detaily.

„Kdo mi přehryzal kabely ke svíčkám?“ rozkřikl se Milan následujícího rána. Podívali jsme se na Kláru. Svíčky, to bylo něco pro ni. Útulné interiéry. Svíčičky. Vázičky a dečky. Vždycky se pokoušela vyzdobit naše ubikace tak, jak to vídala u Milana.

„Co podle tebe Milan udělá? Svezete nás autem?“ zeptal se táta Ládin.

Přesně tak totiž zmizela teta Klára a už jsme ji v životě neviděli. Odjela tím nablýskaným fárem, jen co Milan spravil svíčky.

„Ne. Teď se to bude dělat jako v Argentíně,“ prohlásil děda Ferdinand.